

Iszlai Zoltán

Hallgatás

Üvöltő zenedobozként billegtünk
elsistergő mezők között.

Kívülünk nem volt
derengőbb világ.

Kocsink, az önként vállalt börtön
magára húzta, mint ruhát
az esti ég elgyöngítőn
derűs konkrétumát.

Nem féltünk semmitől,
a lámpák
meglódult ujjai felböktek
néhány kövér nyulat.

Alakítottunk motyogó-dalárdát
amelyben ki-ki önmagán mulat.

El kellett volna mondanom,
szeretem én az embert,
ki annyi utazás után
magához visszatér.

A sok jó gondolat
összegyűrte a nyelvem.
Mebocsájtottak hallgatásoméért.

Embernek maradni

Az anyák elmaradnak.
Távolról üvöltenek vonatunk után.
Ó, légy alázatos!

A ígéret fájdalma,
a várakozás vasfüggönye,
a teljesülés ismeretlen szövege után
önmagad maradsz életeddel.

S ha mersz, azon túl is, képzelhetetlen pillanatra.

Ember, tárgyak, halál, világ között,
akárkivel.

Feleút

Milyen út a feleút?
Fele undok, fele rút.
Fele gödrös, fele rögös,
csak dágványa az örökös.

Milyen út a feleút?
Lágy homokkal telefújt.
Járja szamár, vágja ló,
kerék nélkül járható.

Milyen út a feleút?
Nem föl, csak lefele fut.
Vidéken a szél nem fúj,
se vége, se — azontúl.